

Osemnásť nedeľa cez rok C

Lk 12, 13 - 21

3. august 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

V minulý týždeň som bol na cestách - snažil som sa pritom nielen oddychovať, ale aj spoznávať nové kraje, ľudí, v stretnutí s inými kultúrami viac premýšľať. Dnes stretáme na cestách veľa turistov - ľudí, ktorí cestujú s podobným úmyslom. Na pár dní dovolenky sa mnohí stávajú pútnikmi, kočovníkmi, ktorí sa cestujú z miesta na miesto a hľadajú pritom novú duchovnú potravu.

Návšteva chrámov na dovolenke mi pripomína Ježiša, ktorý sa v chráme nielen modlil, ale aj pozoroval iných návštevníkov. V turisticky hojne navštevovaných chrámoch sa ponúka myšlienka, čo výzdoba chrámov hovorí ľuďom, ktorí tam prichádzajú. Zväčša to pokladajú za akúsi kultúrnu povinnosť, veď slávne chrámy sú zapísané v cestovných bedekroch, patrí sa ich preto navštíviť. Na tvárach návštevníkov sa ale dá čítať nezúčastnenosť a zväčša aj nechápavosť. Ten veľký príbeh Ježiša už mnohým dnes nič nehovorí, vnímajú to len ako súčasť histórie. V duchu sa potom pýtam, či bolo potrebné budovať až tak okázalé chrámy, ktoré odzrkadľovali nielen našu úctu voči Ježišovi, ale mimovoľne aj voľakedajšiu moc cirkvi. A ponúka sa aj ďalšia otázka: či toto bolo to, čo chcel Ježiš. Či mu skôr nešlo o to, aby sme sa aj my pridali k nemu spôsobom nášho života, myslenia, konania, otvorenosti voči životu, voči druhým ľuďom.

V dnešnom evanjeliu Ježiš odmietol úlohu rozdeľovača majetku, sudcu. Naznačil, že nechce zasahovať do riešenia svetských otázok. Mimovoľne aj nás dnešných kresťanov tak varuje pred pokúšaním riešiť rôzne svetské otázky zákonmi či novelami ústavy, nechať sa namočiť do riešenia rôznych pseudokultúrnych vojen. Namiesto nekonečného riešenia právnych a pseudoprávnych otázok by sme si mali všimnúť niečo iné, na čo sa zabúda. Napr. to, či sú naše životy pred Bohom bohaté, či sa stávame druhým dnešným Kristom, ktorý priťahuje aj iných k Bohu. Mali by sme žiť životy, v ktorých sa snažíme všimnúť druhého človeka, jeho potreby.

Ježiš podobenstvo o gazdovi, ktorý sa tešil z veľkej úrody a myslel si že už dosiahol cieľ svojho života, povedal nielen žiadateľovi o právnu pomoc, ale aj nám. Chce, aby sme zostali otvorení voči božiemu kráľovstvu, ktoré nestojí na vonkajších veciach, ani na veciach ktoré vlastníme, či ktoré chceme konzumovať. Pre život je rozhodujúce niečo iné - naše vnútro, naše srdce. Včera sme v kostole čítali starozákonné predpisy o slávení jubilejného roka. Aj my slávime Jubilejný rok. Jubilejný rok nás vyzýva k oslave Boha, k zdržaniu sa zbytočných prác, ale aj k vedomiu, že všetko sa raz má vrátiť do rúk pôvodného majiteľa. Pôvodným majiteľom je dedič, ktorému majetok kedysi patril, od ktorého sme ho získali, kúpili, či nebodaj ho ukradli. Ale tým najpôvodnejším majiteľom je Boh samotný. Jemu raz budeme musieť - obrazne povedané - všetko vrátiť. A tak ako zákon izraelitom pripomínal, že majetok stráca na hodnote, čím viac sa blížilo finále, teda jubilejný 50 rok, tak aj my máme čoraz viac hľadať to, čo naozaj potrebujeme k skutočnému životu. Tak aby sme si zhromažďovali ojazdné poklady života, ktoré platia aj pred Bohom. Veď dôležité bude raz aj naše finále - malo by nám záležať na tom, aby aj ono sa stalo tiež skutočným jubileom, oslavou prežitého života.

Ježiš nás dnes volá k otvorenosti voči životu, k tomu, aby sme svoje životy nezahlušili vecami, majetkom, aby skôr premýšľali nad vzťahmi, nad životom, nad tým, ako pomôcť druhým ľuďom, aby sme si viac všimli ich potreby. Veď druhí pravdepodobne od nás neočakávajú veci, či milodary, ale skôr záujem o nich, podanie pomocnej ruky tam, kde je to potrebné.

Aj zároveň sa my všetci máme učiť neobmedziť sa v živote na konzum, a súčasne si vážiť veci, ktoré už máme, správne ich užívať. Veď inak nám hrozí začarovaný kruh, v ktorom sa budeme stále zapratávať novými a novými vecami.

Ježišu, daj, aby sme sa naučili hromadiť poklady spolu s Tebou, aby sme sa spolu s Tebou stávali pred Bohom bohatými.